

ja hvorefter Kvinder endog af Politiet kunne tvinges til at fortsætte et saadant Erhverv, — kun kan forvirre de moralske Begreber hos Borgerne, og det endmere, naar Kontrollen ordnes saaledes, som sket ved Regulativet for Kjøbenhavn af 9de Marts 1877, der synes at stræbe efter at borttage, saavidt muligt, enhver Betænkelighed fra Mandfolks Side ved at søge Tilfredsstillelse af deres Begjær hos de offentlige Fruentimmer. Og hertil kommer, at den Myndighed, der ved Loven af 1874 er tillagt Politiet ligeoverfor Kvinder, der mistænkes for Løssagtighed, i Virkeligheden er uretfærdig og kun lidet stemmende med de Grundfæstninger, som ufravigelig følges, naar der er Spørgsmaal om Politiets Myndighed ligeoverfor Mænd, ligesom ogsaa den Behandling, der ifølge Regulativet af 1877 bliver de indskrevne Kvindfolk tildel, er til en vis Grad baade uretfærdig og unødvendig haard og hensynsløs, foruden at Bestemmelserne om Indskrivning af Børn og gifte Kvinder næppe ere stemmende med den almindelige Lovgivning og derhos aldeles usømmelige.

Det kræves nu vel, eller er i hvert Fald hidtil blevet krævet fra de lægelydige Autoriteters Side, at der til Afværge af Faren for venerisk Smitte skal føres strengt Tilsyn med prostituerede Fruentimmer, idet det fastholdes, at disse ere den væsentligste Kilde til Udbredelsen af venerisk Sygdom, især Syfilis. Ligeoverfor den Kjendsgjerning, at Antallet af de Mænd, der ere angrebne af venerisk Sygdom eller særlig af Syfilis, er langt større end Antallet af angrebne Kvinder, — efter Gierfing (*Revue de morale progressive* Nr. 3, Decbr. 1887 S. 116) stiller Forholdet sig saaledes, at med Hensyn til samtlige veneriske Tilfælde udgjør Antallet af angrebne Mænd i Kjøbenhavn ca. 78 pCt. og af Kvinder ca. 22 pCt., og med Hensyn til Syfilis er Antallet af angrebne Mænd omtrent dobbelt saa stort som Antallet af angrebne Kvinder — er det ikke let at indse, at det netop er Kvin-

derne, der væsentligst ere Udbrederne af Sygdommen, og at det ikke skulde være nok saa nødvendigt at eftersøge og vaage over de angrebne Mænd som over de syge Kvinder; men i alle Tilfælde maa det kræves som en nødvendig Betingelse ved de Forholdsregler, der træffes ligeoverfor Kvinderne, at de ikke prisgive disse for Willkaarlighed fra de tilsynsførende Myndigheders Side, men at der tilsikres dem den samme Garanti mod Misbrug af Øvrighedsmagten, som tilkommer andre Borgere. Dette er imidlertid ikke iagttaget ved de nugældende Bestemmelser, der give Politiet en i høj Grad willkaarlig Magt, hvis Udøvelse er undtagen enhver Kontrol saavel fra højere Myndigheders som fra Domstolens Side, — et Forhold, der er urigtigt ligeoverfor de paagældende Kvinder og langtfra gavnligt for selve Politiet. Det kan derhos endelig ikke være andet end, at det Hverv, som i Regulativet af 1877 er paalagt Politiet, med Hensyn til Indskrivning af og Tilsyn med de offentlige Skjøger, baade er nedbrudende for den Agtelse og Anseelse, et Politi ikke kan undvære i sin Gjerning, og demoraliserende for Politiets Personale; thi det er ugjærligt for Mænd at bistaa, om end blot ved et kontrollerende Tilsyn, Kvindfolk i deres Utugterhverv, uden at Mændene blive mere eller mindre fordærvede deraf.

Da der ikke ved Sagens 1ste Behandling i Thinget hævede sig nogen Stemme — heller ikke fra Ministerbordet — til Forsvar for en Bibeholdelse af en offentlig Prostitution, tør det Ovenanførte anses tilstrækkeligt til at motivere, at Lovforslaget i sin første Paragraf bryder med denne Indretning og ophæver saavel Loven af 1874 som de til den sig sluttende Regulativer eller Vedtægter, hvorved bemærkes, at de enkelte Bestemmelser i nævnte Lov, der ikke vedrøre den offentlige Prostitution, nemlig §§ 1, 2, 10 og 12, ere optagne nedenfor i Lovforslagets §§ 6, 10, 11 og 13. Naar ikke desto mindre Loven af 1874 i sin Helhed foreslaas ophævet, er det sket, for at alle